

ΕΥΛΑΛΙΑ ΠΟΝΤΟΥΑ.

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

(συνέχεια ἐξ ἐφ' ἑλλ. ΚΔ', Γ', ἔτους)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΔΕ ΣΑΝΖΙΡΩΝ.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(ἀνοίγων τὴν θύραν).

Ἄ! συγγνώμην. . . ἀπατῶμαι νομίζω. . .

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

(πρὸς τὸν Λαβινιάν).

Παρατήρησον, εἶναι καθὼς πρέπει κύριος.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

(τῇ Κορνηλίᾳ).

Δὲν τὸν γνωρίζω.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Εἶναι ὁ κύριος Μαρκήσιος Δὲ Σανζιρών.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ὑμεῖς εἰσθε, κύριε Γαζερῶτε!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

(κατ' ἰδίαν).

Μαρκήσιος!

ΠΑΤΛΟΣ.

(ἡμιεγειρόμενος).

Πᾶ! ὁ Σανζιρών! . . . καλὴ ἡμέρα, Σανζιρών.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Κύριε Βερμόν . . . σᾶς προσκυνῶ.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(τῷ Γαζερῶτι).

Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Δὲ Σανζιρών;

ΠΑΤΛΟΣ

Ὁ νυμφευθεὶς τὴν δεσποινίδα Δὲ Πρεβίτζ.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(κατ' ἰδίαν).

Καλὸν καὶ τοῦτο νᾶ τὸ γνωρίζωμεν.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ἄλλὰ μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι, ἐνόμιζον ὅτι εἰσηρχόμεν ἐῖς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου Ἑμμανουήλ Τορσῆ.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Εἰσθε τῷ ὄντι εἰς τὸ ἐργαστάσιόν του, κύριε, καὶ ἂν θέλητε νᾶ κτυπήσετε τὴν πλαγίαν θύραν. . .

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Τοῦτο καὶ ἔπραξα.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Καὶ νᾶ σπάσητε τὴν θύραν δὲν θὰ σᾶς ἀνοίξωσι.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Λοιπὸν ἐξῆλθε ὁ κύριος Τορσῆ, κυρία;

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Ὁχι! ὄχι! ἀλλ' ὅταν εὐρίσκεται μὲ τὴν γυναῖκά του δὲν ἀνοίγει εἰς κανένα.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Ἡ σύζυγός μου ἀπατᾶται, κύριε, ὁ κύριος Τορσῆ ἀπουσιάζει ἴσως χάριν ὑποθέσεων.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Ὑποθέσεις! ὦ δά! καὶτι ὑποθέσεις! . . . τὸν τρώγει ἡ ζηλοτυπία τὸν Ἑμμανουήλ σου κρύπτει τὴν Ἀντωνίαν του ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον

καὶ ὕστερα λέγει ὅτι ἐκείνη θέλει νὰ ζῇ μεμονωμένη ὡς ἀσκητὴς εἰς τὴν τρύπαν του.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Εὗγε! εὗγε!

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

(χαμηλῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὴν Κορνηλίαν).

Ὡς διάβολος... ἀνυπόφορον!... ὡς διάβολος...

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Τί τάχα; ὁ διάβολος ὅταν ἐγήρασεν ἔγινεν ἀσκητὴς· ἀλλ' ἐγὼ γνωρίζω ἓνα τρόπον.

ΠΑΥΛΟΣ

Πῶς;

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Τόκ... τόκ... τόκ...

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Τί ἐννοεῖς;

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Γνωρίζω πῶς πρέπει νὰ χτυπήσω ἐγὼ, καὶ θὰ μοὶ ἀνοίξωσιν, εἶμαι βεβαιότατη... ἔπειτα θὰ εἰπῶ εἰς τὸν Ἑμμανουὴλ ὅτι εἰσθε ἐδῶ καὶ θὰ ἔλθῃ.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

ὦ! κυρία, εἰσθε τόσο ἐυγενής...

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

(κολακευομένη);

Κύριε...

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Καὶ ἐυγνωμονῶ ὑμῖν ὑπερμέτρως διὰ τὴν ὑποχρέωσιν...

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

(ὁμοίως).

Κύριε... Μαρκήσιε, ἡ ὑποχρέωσις εἶναι ἰδική μου (ὕποκλινεται ἐδαφιαίως)

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(τῷ Παύλῳ).

Εἶναι νοστιμοτάτη!

ΠΑΥΛΟΣ

(τῷ Δέννεβίλλ).

Θὰ ἐπλήρωνέ τις διὰ νὰ τὴν βλέπῃ· τί λέγεις;

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

(ἐξερχομένη).

Μαρκήσιος!... στοιχματίζω ὅτι εἶναι ἀνθρωπος καθὼς πρέπει (ἐξέρχεται).

==

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ, ΛΑΒΙΝΙΑΝ, ΠΑΥΛΟΣ,
ΔΕΝΝΕΒΙΑ, Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

—

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Εὐαρεστηθῆτε νὰ καθήσητε, κύριε Μαρκήσιε!

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Μὴ ἀνησυχῆτε, κύριε. (προσκλίνει). Δὲν ἐλησμονήσατε βεβαίως, κύριε Γαζερῶτε, ὅτι ἡ Μαρκησία Δὲ Πρεβίζ καὶ ἡ κυρία Δὲ Σανζιρών, περιμένουσιν ὑμᾶς σήμερον διὰ τὴν ἐξοχικὴν ἐορτὴν των;

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Ὁχι, ὄχι, Μαρκήσιε, καὶ δὲν θὰ λείψω.

ΠΑΥΛΟΣ

Ἀκουσον, Λαβινιάν, γνωρίζεις ὅτι εἶναι ἀστεῖος αὐτός ὁ σύζυγος ὅστις κρύπτει τὴν σύζυγόν του ὡς ὁδάλισκην; Μήπως ὁ φίλος σου Ἑμμανουὴλ ἐνυμφεύθη ὡς σὺ κανὲν πρωτότυπον;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(κατ' ἰδίαν)

Πρωτότυπον!

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

(δυσθύμως)

Δέν γνωρίζω (κατ' ἰδίαν) ἡλίθιε!

ΠΑΥΛΟΣ

Πραγματικῶς, μοι εἶπες ὅτι τὴν ἐνυμφεύθη ἐν Ἐλβετία. . . τὴν ἀγνωστον αὐτὴν ἣν οὐδεὶς δύναται νὰ ἴδῃ.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

(δυσθύμως)

*Ε! καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει;

ΠΑΥΛΟΣ

Εἰπέ μοι, εἶναι τοῦλάχιστον εὐειδὴς αὐτὴ ἡ ἀγνωστος;

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

*Α! εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶναι ἀσχημος.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

*Ασχημος! . . . *Α! τοῦναντίον! διὰ τοῦτο λυποῦμαι ὅτι στεροῦμαι τῆς εὐρυίας τοῦ Τορσῆ. . . Εἶναι τόσο ὠραία πρὸς ζωγραφίαν.

ΠΑΥΛΟΣ

*Ελα δά! ἔχεις ὅσην ικανότητα καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ σου.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

*Εγώ; *Αφες με ἡσυχον* γνωρίζω ἐμαυτὴν! ἰχθυογραφῶ κάπως ἐπιτυχῶς μίαν γυναῖκα, καταφέρω νὰ ζωγραφίσω ἓνα λοχαγὸν τῆς ἐθνοφυλακῆς . . . καὶ μὲ ταῦτα ἀρκοῦνται οἱ ἀπλοῖ καὶ τὰ θαυμάζουσιν ἴσως, ἀλλὰ ζωγραφίαν, ὠραίαν ζωγραφίαν ὡς τὴν τοῦ Τορσῆ . . . εἶμαι δοῦλός σας! δέν εἶναι τοῦ εἴδους μου.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(κατ' ἰδίαν)

*Ο ἄνθρωπος αὐτός εἶναι εἰλικρινὴς καὶ εὐρυτής.

ΠΑΥΛΟΣ

*Εστὼ ἄλλ' ἐπανερχομαι εἰς τὴν ιδέαν τῆς Κορνηλίας σου. Φαίνεται ὅτι ὁ Ἐμμανουὴλ εἶναι

ζηλότυπος ὡς Βεδουῖνος καὶ κλείει τὴν σύζυγόν του ὡς ἐν χαρμῇ.

ΔΕΝ ΕΒΙΑΑ

*Οχι ἴσως ἡ κυρία Τορσῆ εἶναι εἰδὸς τι Μαρὶὸν Δελόρμ, μετανοοῦσα καὶ ἐρωτύλη.

ΠΑΥΛΟΣ

*Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, θὰ μάθω καὶ ἀμέσως μάλιστα. Ὑπάγω νὰ φρουρήσω ὡς σκοπὸς εἰς τὴν θύραν ἐκείνην.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Μὴ τοιαῦτα, Παῦλε! ὁ Ἐμμανουὴλ εἶναι φίλος μου . . . καὶ ἂν εἶχες τὴν ἀναίδειαν . . .

ΠΑΥΛΟΣ

Κάμνεις τὸν αὐστηρόν;

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Κάμνω ὅπως καὶ ἂν θέλῃς, ἀλλὰ δέν θὰ σὲ ἀφήσω (Ὁ Παῦλος ἐτοιμάζεται νὰ ἐξελθῇ, ὅτε ἡ Κορνηλία ἐμφανίζεται).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΚΟΡΝΗΛΙΑ.

ΠΑΥΛΟΣ

*Α, κυρία Λαβινιάν . . . Λοιπόν;

ΚΟΡΝΗΛΙΑ (τῷ Μαρκησίῳ)

*Ο Ἐμμανουὴλ θὰ ἔλθῃ, κύριε.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Λοιπὸν φαίνεται ὅτι δέν κρύπτει τὴν Δουλοινέαν του τόσο ἐρμητικῶς ὡς ἐλέγετε, διότι ἰδοὺ ὅτι ὁ κύριος θὰ ἴδῃ μετ' ὀλίγον τὴν ἰθακικὴν αὐτὴν Ἀφροδίτην.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Μὴ τρέχετε! Τὸ πτηνὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸ κλω-
βίον του... εἰς τὸ πρὸς τὸ βάθος δωμάτιον.
Ἀλλὰ ποῖος σᾶς εἶπεν ὅτι εἶναι Ἀφροδίτη;

ΠΑΥΛΟΣ

Ποῖος; ὁ σύζυγός σας!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Ἄ! δὲν ἀπορῶ καθόλου! Εἶναι κατενθου-
σιασμένος διὰ τὴν συλφίδα αὐτὴν, ὡς τὴν ὀνο-
μάζει... Νομίζει ὅτι ὁ φίλος του ἐνυμφεύθη
πριγκιπέσσαν μετημφιεσμένην.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ (γελῶν)

Χά! χά! χά! εἶδομεν πριγκιπέσσας νὰ κά-
μνωσι περισσότερον.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω, ὅτι δὲν εἶναι διόλου
πριγκιπέσση, διότι σᾶς γνωρίζει, κύριε Γαζε-
ρῶτε.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Ἐμέ!

ΠΑΥΛΟΣ καὶ ΔΕΝΝΕΒΙΑ.

Αὐτόν!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Καὶ θὰ γνωρίζῃ καὶ σέ, Παῦλε.

ΠΑΥΛΟΣ

Καὶ ἐμέ! Λοιπὸν, Λαβινιάν, βλέπεis; τί σοὶ
ἔλεγον;

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Ὅταν ὑπῆγα νὰ εἶπω εἰς τὸν Ἐμμανουὴλ
ὅτι ὁ κύριος Μαρκήσιος θέλει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ,
μὲ ἠρώτησε ποῖοι ἦσαν εἰς τὸ ἐργοστάσιον· ἐ-
πειδὴ ἐγὼ ἀπεκρίθην ὅτι ἦσαν ὁ Παῦλος Βερ-
μὸν καὶ ὁ κύριος Γαζερῶτος, ἐκείνη ἠλλαξεν εὐ-
θὺς χρῶμα καὶ ἀνέκραξε μὲ γελοῖαν φωνήν. Πῶς

ὁ κύριος Παῦλος Βερμὸν! ὁ κύριος Γαζε-
ρῶτος!

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Διάβολε! τὸ πρᾶγμα καταντᾷ σπουδαῖον.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Καὶ τότε μᾶλλον καθόσον καὶ ὁ σύζυγός της
ὠχρίασεν ἐπίσης καὶ τὴν ἠρώτησεν ἂν σᾶς ἐγνώ-
ριζεν... Ἐκείνη ἠρνήθη... ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἀπα-
τῶμαι... σᾶς γνωρίζει, εἶναι βέβαιον.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Ἐμὲ ὅστις ἔρχομαι εἰς Παρισίους ἕνα μῆνα
μόνον καθ' ἕκαστον ἔτος!

ΠΑΥΛΟΣ

Καὶ λέγετε ὅτι ὀνομάζεται;...

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Ἀντωνία.

ΠΑΥΛΟΣ

Ἀντωνία; Πιθανόν. Ἐν τούτοις οὐδεμίαν ἰ-
δίαν ἔχω περὶ Ἀντωνίας. Καὶ ὑμεῖς, κύριε Γα-
ζερῶτε;

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Ἀντωνία! οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ιδέαν.

ΠΑΥΛΟΣ

Σὺ δὲ Σανζιρών;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Κύριε...

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Ἐπειτα αἱ γυναῖκες ἀλλάζουσι τόσῳ συχνὰ
ὀνόματα!

ΠΑΥΛΟΣ

Σιωπή! ἰδοὺ ὁ σύζυγός... Μέχρι τῆς ἐσπέ-
ρας ταύτης θὰ μάρω καὶ τὴν γυναῖκα.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΤΟΡΣΗ.

ΤΟΡΣΗ

(είσερχόμενος)

Καλήν ἡμέραν, Εὐγένιε.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Καλήν ἡμέραν, Ἐμμανουήλ.

ΤΟΡΣΗ

(χωρῶν πρὸς τὸν μαρκήσιον)

Σὺς παρκαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, κύριε Δὲ Σανζιρών· ἤμην τῶσον ἐνησχολημένος, ὥστε δὲν σὰς ἤκουσα ὅταν ἐκρούσκατε τὴν θύραν. . . Ἐπιθυμεῖτε νὰ μοὶ ὁμιλήσετε;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ναί, καὶ μὲ συγχωρεῖτε καὶ ἐμὲ διὰ τὴν ἐπιμονήν μου. Ἡ σπουδαία ἐκείνη ὑπόθεσις ἐτελείωσε.

ΤΟΡΣΗ

Λοιπὸν, κύριε μαρκήσιε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Ἄν ἐπιθυμῇτε εἰσερχόμεθα.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Ὁχι. . . Ἐάν προτιμᾷς νὰ μείνης ἐνταῦθα. . . ἡμεῖς ἐτελειώσαμεν (πρὸς τὸν Γαζερῶτον). Κύριε Γαζερῶτε, μένομεν ἕως ἐδῶ σήμερον.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Καλὰ, καλὰ! Αὐριον ἀπὸ πρωΐας τελειώνομεν.

ΤΟΡΣΗ

(στρεφόμενος)

Ἄ! εἶναι ὁ κύριος Γαζερῶτος!

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

(τῷ μαρκησίῳ)

Κύριε μαρκήσιε, εὖ ἐπανεῖδωμεν ἀλλήλους τὴν ἐσπέραν ταύτην.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Ἄγωμεν κύριοι; θὰ προγευματίσωμεν ἐπὶ τέλους. . . Παῦλε, θὰ συνοδεύσῃς τὸν φίλον σου Δεννεβίλ;

ΠΑΥΛΟΣ

(ἐξερχόμενος).

Ναί, ὑπάγωμεν εἰς τὴν τράπεζαν· ὑγίαινε Σανζιρών.

ΤΟΡΣΗ

Ὁ Μαρκήσιος τὸν γνωρίζει. . . ἔχει καλῶς!

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(τῇ Κορνηλίᾳ).

Κυρία, ἐκφράζω ὑμῖν καὶ αὐθις τὰς εὐχαριστήσεις μου.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Κύριε! . . .

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Καὶ καθυποβάλλω ὑμῖν τὰ σεβάσματά μου.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Κύριε, τὰ σεβάσματα ταῦτα εἶναι ἀπὸ μέρος μου. . . (κατ' ἰδίαν ἐξερχομένη) ὦ! ποία διαφορά! καὶ πῶς θὰ μοὶ ἐταίριαζεν ἡ ἀριστοκρατία!

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

(ἐξερχόμενος).

Λοιπὸν, Ἐμμανουήλ ἐς αὐριον!

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(χωρῶν πρὸς αὐτόν).

Ὁ κύριος Γαζερῶτες καὶ ὁ κύριος Τορσῆ θὰ μοὶ κάμωσι τὴν τιμὴν νὰ δειπνήσωσι σήμερον εἰς τὸν ἐξοχικὸν οἶκόν μου.

ΤΟΡΣΗ

(κατ' ἰδίαν).

Ἄ! ἔλεγον νὰ μὴ ὑπάγω.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(ἐξακολουθῶν).

Καί θά μὲ υποχρεώσητε εἰάν εὐαρεστηθῇτε
νὰ συνοδεύητε τὸν φίλον σας.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Ἄλλὰ, κύριε Μαρκήσιε, . . . θὰ ᾔτο ἴσως
ἀδιακρίσια. . .

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Πρὸ ὀλίγου δὲν ἐδίστασα νὰ δεχθῶ τὴν
πρόσκλησίν σας.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Ὅθεν, θὰ λάβω τὴν τιμὴν ν' ἀποδεχθῶ τὴν
ὑμετέρην.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(πρὸς τὸν ἐξερχόμενον Λαβινιάν)

Ἡ κυρία Δὲ Πρεβίτς καὶ ἡ κυρία δὲ Σανζιρών
θὰ περιμένωσιν ὑμᾶς εἰς τὰς εἴς.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Ἐχει καλῶς, κύριε μαρκήσιε, σᾶς προσκυνῶ
ἐπὶ τοῦ παρόντος. (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ, ΤΟΡΣΗ.

ΤΟΡΣΗ

Λοιπὸν, κύριε μαρκήσιε ἡδυνήθητε νὰ ἀνεύ-
ρητε ὅλα τὰ πρωτότυπα;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ἐχω ἀρκετὰ, τοῦλάχιστον. Εὐτελεῖς τινες
ζωγραφίαι ἀνιχνευθεῖσαι εἰς τὸ ὑπερῶον τοῦ με-
γάρου μου, παλαιαὶ τινες εἰκόνες ἀνευρεθεῖσαι
εἰς τὸν πύργον τῆς πενθερᾶς μου, καὶ εὐάριθμοι
ἀρχαῖαι μικρογραφίαι ἀποτελοῦσι πλήρη συλλο-
γὴν. Ὀλίγαι τινὲς εἰκόνες μᾶς λείπουσι μόνον καὶ

μεταξὺ τῶν ὑποίων πρὸ πάντων ἡ τῆς ὥραιας
Μαργαρίτας Δὲ Πρεβίτς ἥτις ὑπῆρξεν ἡ ἐξ ἀπορ-
ρήτων Ἄννης τῆς Αὐστριακῆς.

ΤΟΡΣΗ

Ἐχετε τοῦλάχιστον ιδέαν τινὰ τοῦ εἶδους
τῆς καλλονῆς τῆς;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Γνωρίζω μόνον ὅτι ᾔτο καλλονῆς ἐξαισίης. Εἰς
τὴν εἰκόνα αὐτὴν θὰ ἐνεργήσῃ ἡ φαντασία μόνη
καὶ εὐελπιστῶ εἰς ὑμᾶς.

ΤΟΡΣΗ

(κατ' ιδίαν)

Σκέπτομαι. . . ὁ Σανζιρών. . . ᾔτο, πρὸ δύο
εἰσῶν, ὁ πρῶτος ἐκ τῶν τοῦ συρμοῦ εἰς Παρι-
σίους. . . ἴσως. . . δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου. . . Ναί. . .

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ἡ κυρία δὲ Σανζιρών ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ ὑμᾶς
ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς ἐν λόγῳ εἰκόνης. . . διότι θέ-
λει ἐξαίσιόν τι. . .

ΤΟΡΣΗ

(ἀνοίγων τὴν πινακοθήκην καὶ λαμβάνων εἰκόνα τινά).

Παρομοία τις κεφαλὴ ἱκανοποιεῖ τὴν ιδέαν ἣν
ἐσχηματίσατε περὶ τῆς καλλονῆς ἐκείνης;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

(παρατηρῶν τὴν εἰκόνα).

Ἄ! ἰδοὺ καλλονή! ὥραία, ὥραιότατη, κύ-
ριε Τόρσῃ! . . . Σὲς συγχάρω, ἀλλὰ δὲν πι-
στεύω νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῷ κόσμῳ γυνὴ δυναμένη
νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν εἰκόνα ταύτην.

ΤΟΡΣΗ

Νομίζετε;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Καὶ ὅμως. . . ἀγνοῶ διατί. . . ἡ εἰκὼν αὐ-
τὴ. . . εἰς χαρμητῆρας. . .

ΤΟΡΣΗ

(βλέπων αὐτὸν σκεπτόμενον).

Μήπως τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἀναμνησκή ὑμῖν
γνωστὴν τινα γυναῖκα;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Τὸ πρόσωπον αὐτό; ὦ! ὄχι... ὄχι...
καρμίαν... ἀλλὰ τὸ θαυμάζω... διότι εἶναι
ἔργον ἄξιον τοῦ Ῥαφαήλ.

ΤΟΡΣΗ

Καὶ ὅμως εἶναι εἰκὼν ζώσης γυναικός.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ζώσης γυναικός;

ΤΟΡΣΗ

Τῆς συζύγου μου.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Τῆς συζύγου σας!... ὦ! τότε δὲν ἐκπλήσ-
σομαι ὅτι ὁ κύριος Λαβινιὰν παρέστησεν ἡμῖν
αὐτὴν τοσοῦτον ὡραίαν!

ΤΟΡΣΗ

(Θέτων τὴν εἰκόνα ἐπὶ τῆς πινακοθήκης μετὰ τὸ
πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν τοῖχον).

Ὁ Λαβινιὰν! λοιπὸν πρὸ ὀλίγου ὠμίλουν
περὶ αὐτῆς ἐνταῦθα!

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

ὦ! ἔγινε μόνον λόγος ἀναφορικῶς τῆς καλ-
λονῆς.

ΤΟΡΣΗ

Μόνον περὶ τῆς καλλονῆς;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Περὶ οὐδενὸς ἄλλου, σὰς βεβαιῶ... ἀλλὰ
τί ἔχετε;

ΤΟΡΣΗ

(στηριζόμενος διὰ τῆς χειρὸς ἐπὶ τῆς ἑδρας).

Τίποτε! τίποτε! δὲν ἔχω τίποτε... (πλησιάζων
τὸν Μαρκήσιον). Καὶ πότε θέλετε ν' ἀρχίσω-
μεν, κύριε Μαρκήσιε;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ὅσον ἔνεστι ταχύτερον.

ΤΟΡΣΗ

Τότε ὁπόταν ἐπιθυμῇτε, ὁπόταν εἰσθε ἑτοι-
μος. Ἀλλ' εἰσθε βέβαιος ὅτι ὁ κύριος Γαζερῶτος
καὶ ὁ κύριος Παῦλος Βερμόν οὐδὲν εἶπον περὶ
τῆς συζύγου μου;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Δὲν μοι λέγετε, μὴ ἡ ζηλοτυπία παραφέρει
ὑμᾶς;

ΤΟΡΣΗ

(μειδιῶν ἀρνητικῶς).

Ἡ ζηλοτυπία...

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Μὴ φοβῆσθε τάχα ἓνα Γαζερῶτον ἢ ἓνα
Παῦλον Βερμόν;

ΤΟΡΣΗ

(ὕψων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς οὐρανόν).

Ἄ! δὲν γνωρίζετε!...

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Τί λοιπὸν;

ΤΟΡΣΗ

Τίποτε! τίποτε! (κατ' ἰδίαν) ὠρκίσθην νὰ σι-
γήσω.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Καὶ τί θέλετε νὰ εἰπωσιν, ἀφοῦ ἀμφότεροι
διεκλήρυξαν ὅτι δὲν γνωρίζουσι τὴν σύζυγόν σας.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ὅτι δὲν τὴν εἶδον ποτέ.

ΤΟΡΣΗ

Ποτέ;

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ἐξέφρασαν μόνον τὴν ἀπορίαν των ὅτι τὴν ἀποκρύπτετε εἰς πάντας . . . καὶ εἰς τοῦτο σφίλλετε . . . Ἔστε ζηλότυπος, τὸ ἐννοῶ . . . ἀλλὰ ὁμολογήσατε παρηγορία τὴν ἀδυναμίαν σας ταύτην. Διακηρύξατε εἰς τοὺς περιέργους ὅτι ἐκλαμβάνετε ὡς ὕβριν πᾶν βλέμμα ῥιπτόμενον ἐπὶ τῆς ἀγαπωμένης πρὸ ὑμῶν γυναικός. Θὰ γελάσῃς ἴσως μίαν ἡμέραν ἢ δύο, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ λησμονηθῇ τὸ πρᾶγμα.

ΤΟΡΣΗ

Μὲ θεωροῦσι γελοῖον, δὲν εἶναι ἀληθές; γνωρίζω ὅτι πλάττουν μύθους ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. . . Λέγουσιν ὅτι ἡ σύζυγός μου εἶναι πριγγίπησά τις κρυπτομένη, τίς οἶδε! ἴσως καμμία φυγὰς τοῦ . . .

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Τορσῆ, παραφρονεῖς. . . Ἔσο ἀνὴρ! . . . Τί διάβολον! τὴν ἐγνώριζες πρὶν ἢ τὴν νυμφευθῆς. . . καὶ ἀφοῦ τὴν ἐνυμφεύθης. . . ἀπεδέχθης τὸ παρελθὸν αὐτῆς. . . καὶ ἂν ἦτο κακόν. . .

ΤΟΡΣΗ

Κακόν. . . πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ἦτο κακόν; . . .

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Δὲν δύναμαι ν' ἀπαντήσω εἰς τοιαύτην τρέλλαν. . . Λοιπὸν, πραιύνητε.

ΤΟΡΣΗ

Ναὶ ἔχετε δίκαιον. . . πρέπει νὰ ἤμαι ἀτάραχος. . . Ἀς ἀφήσωμεν τὸ ἀντικείμενον αὐτό, καὶ σὰς παρακαλῶ μάλιστα νὰ μὴ γίνῃ λόγος πλέον μεταξὺ ἡμῶν περὶ αὐτῆς τῆς εἰκόνης περὶ

τῆς ὁποίας σὰς καθικετεύω νὰ μὴ ὁμιλήσῃτε εἰς οὐδένα.

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Σοὶ τὸ ὑπόταχομαι.

ΤΟΡΣΗ

Στείλατέ μοι τὰς ζωγραφίας, τὰς μικρογραφίας, καὶ τὰς εἰκόνας σας, καὶ ἀρχίζομεν

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Λοιπὸν ἀπόψε, εἰς τὴν ἐξοχὴν, θὰ ἀποφασίσωμεν περὶ τοῦ σχεδίου μας μετὰ τῶν κυριῶν καὶ αὐριον θὰ ἔχῃτε πάντα ταῦτα. Λοιπὸν! Ἔσο συνετός, ἔσο συνετός!

ΤΟΡΣΗ

Ἄ! ἤδη εἶμαι. . . Δὲν ἦτο παρὰ μία ιδέα πρὸ ὀλίγου. . . μία ἀνοησία ἣτις διῆλθε τῆς κεφαλῆς μου. . . Καλὴν ἐντάμωσιν! (ὁ μαρκήσιος ἐξέρχεται).

—

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΤΟΡΣΗ

(μόνος).

Νὰ ἤμαι συνετός! νὰ ἤμαι συνετός. . . Ἄ! ὄχι! δὲν δύναμαι νὰ ζήσω τοιοῦτοτρόπως περυσσότερον! . . . Ἡ θέσις αὕτη δὲν ὑποφέρεται πλέον. . . σήμερον πρέπει νὰ τελειώσωμεν. . . ἔχω ἀνάγκην μιᾶς ἐξηγήσεως ἀμέσως. (προχωρεῖ ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν του· ἡ μικρὰ θύρα ἀνοίγεται) ὦ Θεέ μου! ἰδοὺ αὐτή. . . αὐτή εἶναι. (ἡ Εὐλαλία εἰσέρχεται).

(ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΤΡΙΧΕΣ

ΥΠὸ τὴν ὑγίεινὴν αὐτῶν ἐπιόψιν.

—

Οὐδεὶς δύναται νὰ διαφιλονεικήσῃ ὅτι κόμη ἀποτελεῖ ἓνα τῶν οὐσιωδεστέρων στοιχείων, δι' οὗ ἡ φύσις ἐπροίκισε τὸν ἄνθρωπον.